

Forbrugsafgifterne, det vil min Kollega, det ærede Medlem Hr. H. O. Hansen komme ind paa. Hvad Toldloven angaar, er det ganske givet, at den kan man — og jeg maa indrømme, at det gælder for mig i Særdeleshed — ikke komme ind paa at diskutere nu. Der er dog ved det flygtige Gennemsyn, jeg har kunnet foretage af dette Forslag, noget, der er faldet mig i Øjnene. Det undrede mig, at Regeringen, da den i Tirsdags fremsatte disse midlertidige Forslag om Luksustold, ganske har set bort fra Ønskerne fra Gartnernes Side med Hensyn til at faa en ringe Toldafgift paa Blomster i Vintermaanederne, paa finere Gemyser og paa Luksusfrugt i enkelte Maaneder, hvor disse Sager kun kan fremstilles under Glas herhjemme. Jeg synes, man skulde kunne være enig om, at det absolut er Luksusartikler, her er Tale om. Jeg indrømmer ganske vist ikke, at danske Frembringelser paa dette Omraade er Luksus — thi saa kan man ogsaa kalde Gardiner og Billeder paa Væggene og den Slags Ting for Luksus —, men hvad der paa det Omraade kommer ind fra Udlandet i Vintermaanederne, det er decideret Luksus; det er ikke Fattigmands Blomster, her er Tale om. I hvert Fald er Løgblomster noget, Smaafolk køber, og ikke Nelliker og Roser fra Udlandet. Her kunde man gavne et Erhverv uden i mindste Maade at træde Forbrugernes Interesser for nær.

De to Lovforslag, der er til særlig Forhandling paa Dagsordenen i Dag, adskiller sig, synes jeg, i Princippet en Del fra hinanden. Lovforslaget om Afgift af Arv og Gave forekommer mig at hvile paa et godt demokratisk Grundlag. Der er dog enkelte Ting i det, som jeg synes rummer en Fare for de paagældende Arvinger, hvis Lovforslaget bliver vedtaget i den Skikkelse, hvori det er forelagt. Der staar f. Eks. i § 18, Stykke 1, der angaar Arveafgift af faste Ejendomme: „Faste Ejendomme ansættes til deres Salgsverdi, dog mindst til det Beløb, hvortil de sidst er vurderet til Ejendomsskyld, med Fradrag af Arvefæsteafgifter og andre Byrder, hvortil intet Hensyn er taget ved Vurderingen til Ejendomsskyld“. Nu er det jo saadan, at med den Ejendomsskyldvurdering, vi har, særlig i nedadgaaende Tider som dem,

vi i Øjeblikket er inde i, kan man komme ud for noget fuldstændig uretfærdigt. Dette gælder i Særdeleshed i Villakommuner og for Ejendomme i Byernes Udkanter. Der er jo Masser af Ejendomme, som i Øjeblikket er vurderet til højere Ejendomsskyld, end de i Dag kan afhændes til. Hvis en Arvtager skal overtage en saadan Ejendom, fremkommer der den Uretfærdighed — foruden en anden, som jeg ikke her skal komme ind paa, da det nærmest kommer ind under Lovforslaget angaaende Beskatning til Staten af faste Ejendomme —, at han skal svare Arveafgift af det store Beløb, som Vurderingen til Ejendomsskyld lyder paa, altsaa af en imaginær Formue, som aldrig har været til Stede og aldrig kommer til Stede. Det er Forhold, som jeg tror bør ændres. Jeg kan ogsaa tænke mig, ikke mindst i disse Tider; hvor Landejendommene er prioriteret op til Skorstenen, at Arveladeren i Virkeligheden intet ejer af den Ejendom, og Arvtageren altsaa heller ikke; men han skal svare sin Arveafgift og skal maaske betale en meget stor Sum, som han ikke kan skaffe, saa at han derfor maa fragaa Arven, som dog er hans retmæssige Ejendom. Dette er et Forhold, jeg vil henstille til det kommende Udvalg at tage sig af; man skulde ikke stille en Arvtager saaledes, at han maa lade Arven i Stikken og forlade den. Det samme kan siges om Skibe og Løsøregenstande; der ogsaa skal takseres til Salgsverdien; ogsaa der kan der være Situationer, hvor Arvingen ikke kan bruge disse Ting og ikke kan afhænde dem, og alligevel skal han betale Arveafgift, i saadanne Tilfælde kan Arven blive en Byrde. I § 47, der angaar Afgift af Gaver, er der ogsaa en Bestemmelse, jeg lige vil gøre opmærksom paa, den kan muligvis ikke undværes, men man kan dog komme ud for noget uheldigt derved. Den foreslaaede Bestemmelse vil i hvert Fald utvivlsomt hemme en hel Del privat Velgørenhed, hindre, at Børn i mange Tilfælde hjælper deres Forældre, ligesom man kan komme ud for et utiltalende Angiveri, idet en Søn kan blive nødt til at angive sin Fader som Skattesnyder. En afdød har maaske hjulpet sin Fader eller Moder, der er